

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ - ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἀριθ. 17, Πάρος Δουκαθητοῦ.

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ φρ. 12. — Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 15.

ἜΤΟΣ Γ. ΠΕΡ. Β

ἩΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 17ῃ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1898

ἌΡΙΘ. 14

ΛΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» κατὰ τὰ εἰωθότα, ἐπιθυμοῦσα καὶ πάλιν ἐμπρόκτως νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητὰς τῆς, ἐπὶ τῇ ἐκθύμῳ καὶ θερμῇ ὑποστηρίξει τοῦ τόσο κοπιώδους καὶ δαπανηροῦ, ὅσον καὶ κοινωφελεστάτου περιοδικοῦ συγγράμματός τῆς, θέλει διοργανώσῃ καὶ ἐφέτος, τὴν προσεχῆ 1ην Ἰανουαρίου λοχεῖον, εἰς ὃ θέλουσι λάβει μέρος πάντες οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» καὶ καθ' ὃ διακόσιοι ἀριθμοὶ θέλουσι κερδίσει τὰ κάτωθι ἀναφερόμενα ἀντικείμενα.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ λοχείου τούτου εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῆς πληρωμῆς, πρὸς πλείονα ἀκρίβειαν καὶ εὐκολίαν, παρακαλοῦνται ὅσοι δὲν ἔλαβον ἔτι τὴν ἀπόδειξιν τῶν τοῦ τρέχοντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσι συντόμως τὴν ἑαυτῶν συνδρομὴν, ἵνα τοὺς ἐφοδιάσωμεν ἐγκαίρως διὰ τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λοχείου τῶν.

Οἱ ἐκκυβευσόμενοι τὴν πρώτην προσεχοῦς Ἰανουαρίου 1899 διακόσιοι ἀριθμοί, θὰ κερδίσωσι κατ' ἀξίοντα ἀριθμὸν τάξεως τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

- Ὁ 1ος ἀριθμὸς κερδίζει ἐν ὄρειον χρυσοῦν ὀρολόγιον.
- Ὁ 2ος κερδίζει ἐν κυνηγετικὸν ὄπλον ὀπισθογεμέ.
- Ὁ 3ος κερδίζει ἐν κομψότατον πολύκροτον.
- Ὁ 4ος κερδίζει ἐν ὀρολόγιον ἀργυροῦν.
- Ὁ 5ος τὴν Ἑλλήν. Ἰστορίαν Παπαρρηγοπούλου.
- Ὁ 6ος κερδίζει μίαν εὐμεγέθη σφαῖραν τῆς ὑδρογείου.
- Ὁ 7ος τὰ ἐπτὰ χρυσοῦδα ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.
- Ὁ 8ος ἐν τηλεσκόπιον εὐμεγέθες.
- Ὁ 9ος τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἐξ ἀλαβάστρου.
- Ὁ 10ος ἐν ἐξυπνητήριον μετ' ὀρολογίου.
- Ὁ 11ος ἐν κομψότατον χρυσοῦδον λεύκωμα.
- Ὁ 12ος δύο ἐγχρωμα κεχρυσωμένα ἀγγεῖα δι' ἀνθ.

Οἱ ὀκτὼ ἐπόμενοι ἀριθμοὶ κερδίζουσιν ἀνὰ ἓν ὄρειον θερμόμετρον.

Δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ ἓν κομψότατον θερμόμετρον.

Δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ μίαν μεγάλην φωτογραφίαν.

Καὶ δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ ἓν κρυστάλλινον μελανοδοχεῖον.

Οἱ 50 ἐπόμενοι ἀριθμοὶ κερδίζουσιν ἀνὰ ἓν εἰκονογραφημένον πανόραμα.

Οἱ 50 ἐπόμενοι ἐν χρυσοῦδον ἱστορικὸν βιβλίον.

Καὶ οἱ τελευταῖοι 50 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν ἀντικείμενον ἀξίας 5 δραχμ. τῆς ἐκλογῆς τοῦ κερδαίνοντος.

Ἡ ἐκκυβευσις θέλει γίνεαι ἐν τοῖς γραφείοις τῆς «Φύσεως» τὴν 1ην Ἰανουαρίου προσεχοῦς, ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐκλεχθησομένης μεταξὺ τῶν παρευρεθησομένων συνδρομητῶν τῆς. Οἱ δὲ ἐκκυβευσόμενοι ἀριθμοὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν κατόχων αὐτῶν, δημοσιευθήσονται ἐν τῷ ἐπομένῳ τῆς 1ης Ἰανουαρίου φύλλῳ τῆς «Φύσεως».

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤΩΝΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ἄν ὁ πνευματισμὸς προτίθεται τὴν σπουδὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ψυχῆς, ἂν σκοπὸς αὐτοῦ ᾖνε ἡ γνῶσις τῶν διαφόρων τῆς ψυχῆς ἐκδηλώσεων καὶ τῶν πολλαπλῶν δυνάμεων αὐτῆς, ἂν ὁ πνευματισμὸς ἔχι μόνον παρκαλοῦσθαι τὴν ψυχὴν, κατὰ τὴν ἐνεστώσαν ἀνάπτυξιν αὐτῆς—ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ τάφου—ἀλλ' ἀποπειρᾶται σῶμα νὰ συνδέσῃ τὸ παρὸν πρὸς τε τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, τὰ συνιστῶντα τρία μέρη ἐνὸς βίου ἀδιαίρετου, ἂν ὁ πνευματισμὸς, ἐκτὸς τοῦ φυσικοῦ πεδίου, ἔνθα ἡ ψυχὴ διακινεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀποπειρᾶται νὰ διεισδύσῃ μετ' αὐτῆς μέχρι τοῦ πνευματικοῦ πεδίου, εἰς ὃ θὰ τὴν ἀνυψώσῃ ὁ θάνατος, ἂν ὁ πνευματισμὸς ἐννοῇ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι παρὰ τὰς κεφαλαῖώδεις διαφορὰς, τὰς διαχωρίζουσας τὸ ἐν τοῦ ἐτέρου τῶν δύο τούτων πεδίων, δὲν εἶνε ἐν τούτοις ἴσῳ διακεκρμένα ταῦτα, ὥστε νὰ μὴ ᾖ δυνα-

τόν ν' αποκατασταθώσι σχέσεις μεταξύ αὐτῶν ἂν εἰς αὐτὸν ἀνήκη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλυσιτοῦ τῶν διαδοχικῶν ὑπάρξεων μας καὶ τὴν ἐπ' ἀγαθῆς ἢ κακῆς ἐπίδρασιν τοῦ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιῆ, τὴν στενήν ἀλληλεγγύην μεταξύ τῶν ζώντων καὶ τῶν τεθνεώτων, νὰ συνδέσῃ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δεξιῆ τὴν πηγὴν πάσης ζωῆς, πάσης σοφίας, ἂν τοιοῦτος εἴνε ὁ πνευματισμός, ὁ Πλάτων ἦτο ἀναμφιβόλως πνευματιστής.

Ἀλλὰ καὶ νὰ συνεννοούμεθα ἐν τούτοις. Δὲν ἀξιούμεν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἐπειραματίζετο διὰ τῆς τραπέζου κινήσεως ἢ τραπέζου κινήσεως, εἴτε διὰ διηρώτα τοὺς νεκροὺς διὰ τῆς μεσαζούσης δυνάμεως τοῦ γράφειν, εἴτε διὰ ἀνέτρεχεν εἰς τὰ ἄλλα μέσα, δι' ὧν ἀποπειρῶνται ἤδη ψυχάρφητι οἱ νεώτεροι πνευματισταὶ ν' ἀνασκιάσωσι τὸν πέπλον, τὸν καλύπτοντα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὰ μυστήρια τοῦ πέραν τοῦ τάφου. Τοῦτο δέ, ὅχι διότι ἡ ἀρχαιότης ἠγνόει αὐτὰς τὰς μεθόδους τοῦ συγκοινωνοῦ μετὰ τοῦ ἀοράτου. Ὁ Ἀμμιανὸς Μάρκελλος, ὁ Τερτουλλιανὸς, ὁ Ὀριγένης καὶ ἄλλοι τινὲς ἐμιλοῦσι περὶ ἀποπειρῶν τραπέζων, περὶ κροτούντων πνευματῶν, κλπ. Καὶ βεβαίως οἱ ὑπαντιττόμενοι πειραματισμοὶ δὲν διέφερον οὐσιωδῶς τῶν ἐν χρήσει ἤδη, ἐν οἷς ἡ τράπεζα, τὸ πινακίον, ὁ πίλος, κλπ., χρησιμεύουσι μετὰ τοῦ μεσαζόντος δίκην—διαμέσου μεταξύ ἡμῶν καὶ τῶν ἀοράτων. Ἀναμφιβόλως καὶ ὁ Πλάτων, καθὼ μύστης, ἔγνω ἀπάσας τὰς ἐπὶ τοῦ τόσφ ἐνδιαφέροντος τούτου πεδίου διερευνησεις. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀρχαιότης ἀπασα, ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὡς καὶ ὑπὸ πολλὰς ἄλλας, ἦτο μᾶλλον προωδεμένη ἡμῶν τῶν ζώντων ἤδη ἐν δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι φθίνοντι.

Καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ φαίνεται, ὅτι δὲν ἠγνόουν τὰς συγκοινωνίας μεταξύ τῶν δύο κόσμων, τοῦ ἐπιγείου καὶ τοῦ ὑπεργείου. Τοῦ Παύλου λέγοντος εἰς τὴν πρὸς Κορινθ. XII. «Καὶ διαίρεσις ἐνεργημάτων εἰσὶν ᾧ μὲν γὰρ, διὰ τοῦ πνεύματος δέδοται λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως, ἕτερόν δὲ πίστις. ἄλλῳ δὲ χάρισμα ἰαμάτων ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων, ἕτερόν δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλῳ δὲ ἐρμηνεία γλωσσῶν», δὲν ἀναγνωρίζετε ἐν τοῖς τοιοῦτοις χρισμασιν ἕνα τῶν σήμερον παρατηρούμενων μεταξύ τῶν μεσαζόντων;

Ἀτυχῶς ἡ Ἐκκλησία, πρὸς ὑπερίσχυτιν κατὰ τὴν πάλιν αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς, προσέθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν προερχομένην παντὸς δυνάμενον νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν προσέγγισιν τῆς ἀρχαίας πίστεως καὶ γνώσεως πρὸς τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον νέας διδασκαλίας, ἃς αὐτὴ ἐπαρυσίαζεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐπενεχούσα οὕτω τὸ ἀπόλυτον διαζύγιον μεταξύ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἐθνικῶν θρησκειῶν, ἀποδιδοῦσα δὲ τὰ φαινόμενα ταῦτα εἴτε εἰς τὸν Θεὸν εἴτε εἰς τὸν Σατανᾶν, ἂν ταῦτα ἐξεδηλοῦντο ἐν μέσῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν αὐτῆς, ἢ ἂν ἐξεδηλοῦντο ἐκτὸς αὐτῆς, ἂν ὅχι κατ' αὐτῆς. Μήτις καὶ νῦν δὲν πράττει τὸ αὐτὸ ἀναφορικῶς τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων;

Ὁ πνευματισμός ἢ ψυχισμός εἶνε διπλοῦς: θεωρητικὸς καὶ πειραματικὸς. Διδάσκει δηλ. φιλοσοφίαν καὶ ἀποδεικνύει τὰ ἐμφαινόμενα γεγονότα. Ἡ φιλοσοφία δὲ αὕτη ἀπορρέει λογικῶς ἐκ τῶν πραγματικῶν φαινομένων. Ὁ Πλάτων ἐν τοῖς διασωθέντι συγγραμμάτι τοῦ, ἐγκύπτει εἰς τὸ φιλοσοφικὸν μέρος, ἀποπειρῶμενος περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ὑπάρξεων αὐτῆς, τῶντε παρελθουσῶν ὡς καὶ τῶν μελλουσῶν, ὅπως καὶ ὁ νεώτερος ψυχισμός.

Ῥίψωμεν διαβατικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὸ τὸ πρόβλημα τῶν προβλημάτων.

Ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὴν λέξιν Θεός, ἄλλοτε εἰς τὸν ἐνικόν, ὡς οἱ μονοθεῖσται, καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν πληθυντικόν, ὡς οἱ πολυθεῖσται. Οὐχ ἦττον ὅμως καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις, ἐννοεῖ τις ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς θείας Μονάδος. Μεταχειρίζεται τὸν

πληθυντικόν, ἵνα συμμορρωθῇ μόνον πρὸς τὰς ἕξεις καὶ τὰς πεποιοήσεις τῶν συμπολιτῶν του. «Ὁ Θεός, λέγει, εἶνε ἡ ἀρχή, τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος παντὸς ὄντος». Ὁρισμὸς ἀνακαριστῶν τὸν ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τοῦ ναοῦ τῆς Ἰσιδος ἀναγνωσκόμενον: «Εἶμι ὁ ὢν, ὁ πρῶτον, ὁ ἐσόμενος».

Ὁ Θεὸς τοῦ Πλάτωνος δὲν εἶνε ὡς ὁ τῶν θεϊτῶν, Θεὸς ἐν τῇ ἀποστάσει ἀρκυῆς, βεβουλημένος ἐντὸς τῆς Ὀλυμπείου μεγαλειότητος αὐτοῦ, ἀδικαροῦν περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἀπειναντικῶς ἐνδιαφέρεται πρὸς τὸ πλάσμα του, μεριμνᾷ περὶ αὐτοῦ. Εἶνε δηλ. ἡ ἐνεργός, ἡ ἀγρυπνός, ὁ Πρῶτος, ὁ Πατήρ.

Ἐπὶ τῇ θέσῃ τῶν δεινοπαθούτων λέγομεν, ὅτι οὗτοι εἶνε δυστυχεῖς, τιμωρούμενοι παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πλάτων ἀποδοκιμαζει αὐτὴν τὴν ἔφρασιν, λέγων ὅτι τοὺς πονηροὺς θεὸν νὰ οἰκτεῖρωμεν ἐπὶ τῷ ἀναπορεύτῳ τῆς ποίνης αὐτῶν, καὶ ὅτι αἱ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀποτελλόμεναι ποινὴ εἶνε ἀγαθὴν τι δι' αὐτούς. Τοῦτο εἶνε ἀπόχρησις τις, θὰ εἴπωσιν ἕως, ἀλλ' ἀπόχρησις κεφαλαϊώδους σπουδαιότητος. Ὁ ἀνθρωπος πάττει, ὁ Θεός, ἀληθῶς, συνκίετ περὶ τοῦτο ἢ καὶ τὸ ἐπιτάσσει, ἀλλ' ἡ θλίψις αὕτη ἔχει τὸν σκοπὸν τῆς, ὅστις δὲν εἶνε ἐξίλασις τοῦ μίσους ἢ τῆς ἐκδικήσεως ἐνὸς Θεοῦ σκληροῦ, ἀλλ' ἡ βελτίωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἠθικὴ του προαγωγή, ἡ θεραπεία του. Δὲν εἶνε ὠρική καὶ παρηγορὸς ἡ ἰδέα αὕτη, ἡ καθιστώσα τὴν οὐδὴν εἶδος τι ἠθικῆς θεραπείας πρὸς ἄγνισιν τῆς ψυχῆς, θεραπείς ἀποσπώσης αὐτὴν τῶν φθαρτῶν πραγμάτων, ἵνα τὴν προαγάγῃ εἰς τὸν πόθον τῶν ὑπερτέρων ἀγαθῶν, ἕτινα φεῖ! τόσφ εὐχερῶς λησμονοῦσι κατὰ τὰς αἰσίους ἡμέρας;

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ σκέπτεσθαι περὶ τοῦ Θεοῦ ἐνέχει θεβχίως μεγάλην σπουδαιότητα ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ. Ὄταν ὁ δοξάζομενος Θεὸς δεικνύεται σκληρὸς καὶ ἐκδικητικὸς, ἐκδικούμενος δὲ ἀσπόδως τοὺς ἐναντίους; Αὐτῷ καὶ οὐδέποτε συγχωρῶν αὐτοῖς, πῶς οἱ λάτραι αὐτοῦ νὰ ὦσιν ἀγαθοὶ καὶ πραεῖς; Πῶς ν' ἀποδίδωσι καλὴν ἀντι κακοῦ, ν' ἀγαπᾷσιν, νὰ συγχωρᾷσι; Τί ἄλλο εἶνε τὸ ἰδεώδες τῆς ζωῆς ἢ τὸ προσεγγίζειν, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, πρὸς τὰς τελειότητας τοῦ ποιητοῦ τοῦ παντός; Ἀλλ' ἀξίουν τινα εἶνε βελτίων αὐτοῦ, δίδειν αὐτῷ, οἶνει μαθήματα, ἐπιπλήττειν, διὰ τοῦ ἰδίου ἐλέους, τὴν ἀπληχχον αὐστηρότητα αὐτοῦ, οἷς μωρὰ οἴσεις!...

Ἐντυπῶντες τῷ λαῷ τὴν γνώσιν Θεοῦ, τιμωροῦντος δι' αἰώνιου πρὸς τὰ προσωρινὰ παραπτώματα τῶν πλασμάτων αὐτοῦ, διδάσκοντες εἰς τὸ πλῆθος νὰ δοξάζῃ τὸν Θεὸν τῶν μαχῶν, τί ἄλλο πράττειτε ἢ νὰ τῷ δίδετε μαθήματα βίας, σκληρότητος; Δὲν εἶχε χιλιάκι; δικαίον ὁ Πλάτων λέγων ὅτι ἀπορρομοῖοι λόγοι, ὡς καὶ τὸ διδάσκειν τὴν λητρείαν τοῦ Θεοῦ τῶν μαχῶν, τὴν αἰώνιον ποινὴν τῶν προσωρινῶν παραπτωμάτων, κλπ. εἶνε ὑβριστικοὶ πρὸς τὸ Θεὸν καὶ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸ Κράτος;

Δὲν ἔχει ἐπίσης δικαίον, ἐξανιστάμενος μετὰ σθένους κατὰ τῶν λεγόντων μετὰ τοῦ Αἰσχύλου, ὅτι «ὁ Θεός, βουλόμενος ἀπολέσαι οἰκογένειάν τινα καθολοκληρίαν, παράγει τὴν εὐκαιρίαν ὅπως τὴν τιμωρῆσῃ;» Καὶ ἐνταῦθα δὲν διακρίνεται ἡ διδασκαλία τοῦ Πλάτωνος πολὺ ὑπερτέρη τῆς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μωϋσεως ἀπορροῦσης, ὅτι ὁ Θεός ἐπέκληθεν ἀπάστως τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως, ἵνα δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν δούλον του νὰ τὸν πληγῇ διὰ πληγῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ ἔτι μᾶλλον τρομερῶν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν;

Δὲν εἶνε πολλῷ ὑπερτέρη, (προσβέτομεν καὶ ἡμεῖς), τῆς ἀπορροῦσης ἐκ τοῦ λογίου τῆς Π. Γραφῆς: «Μωραίνει Κύριος, ὃν βούλεται ἀπολέσαι», καὶ τῆς τοῦ Παύλου λέγοντος: «Διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνεργεῖαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, ἵνα κηθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ...» καὶ «Διδόντος ἐβδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ Εὐαγγελίῳ, οἵτινες δίκην τίσουσιν ὀλεθρον αἰώνιον...» Τῆς τοῦ Παύλου διδασκαλίας ταύτης λέγομεν, τῆς ἀντικειμένης καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὴν θεῖαν διδασκαλίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τοῦ

διαβδχιώσαντος, ὅτι: «Θέλημα τοῦ ἐπουρανίου Πατρὸς ἐστίν, ἵνα μὴ εἰς τῶν μικρῶν ἀπόλλυται»;

Ὁ Πλάτων ἀπαγορεύει ὡσαύτως τὴν εἰς τοὺς πειλάς διήγησιν αὐτῶν τῶν ἱστοριῶν τῶν θεῶν, τῶν ἀλληλομαχούντων, ἀλληλοζηλοτυπούντων, ἀλληλοκαπνῶντων, κλπ. Τὸ ἀπαγορεύει δὲ διὰ δύο λόγους, ὧν ὁ πρῶτος εἶνε ὅτι εἶαι αὐταὶ αἱ ἱστορίαι εἶνε ψευδεῖς, ὁ δὲ δεύτερος ὅτι δὲν εἶνε αὐτὰ πράγματα νὰ λέγονται ἐνώπιον παιδῶν, στερουμένων εἰσέτι τοῦ λογικοῦ. Δέον νὰ σεβώμεθα ἀείποτε καὶ ἐφ' ὅσον δεῖ τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἀδυναμίαν τῶν παιδῶν, τὴν ἀθωότητα τῶν μικρῶν τούτων ἀγαπητῶν, ὧν τινα καθήκον ἔχομεν ν' ἀναπτύσωμεν τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα, ὅχι δὲ νὰ παραγεμίζωμεν τὴν φαντασίαν αὐτῶν μετ' ἱστορίας λυκανθρώπων, νηρητῶν, βουρβαλάκων, κλπ.

Ἐπὶ τοῦ οὐλοῦ τῶν ἀνακτόων τοῦ Διὸς, ἔλεγεν ὁ Ὀμηρος, ὑπάρχουσι δύο πίθη πληρεῖς: ὁ μὲν εἰς ἐκ προορισμῶν εὐτυχῶν, ὁ δ' ἕτερος ἐκ προορισμῶν κακοδαιμονίας. Ἄν ὁ Ζεὺς ἀντλήσῃ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πίθων διὰ τινα θνητόν, ὁ βίος αὐτοῦ θὰ ἦ ἀνάμικτος αἰσίων καὶ κακῶν ἡμερῶν: ἀλλ' ἂν ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ δευτέρου μόνον, ὁ ἀδηράτος λιμὸς τὸν περκαλοῦθαι ἐπὶ τῆς εὐφροῦ γῆς. Ὁ Πλάτων διακρῦρτεται κατὰ τῆς τοιαύτης ἐκφράσεως, ἐκράττει: ποιητικῆς τοῦ ἀρχαίου περρωμένου, ὁ δὲ δικακρῦρτεται ἐκ τοῦ προτέρου κατὰ τοῦ παυλιστικοῦ προορισμοῦ, τοῦ ἐπιμᾶλλον τρομεροῦ καὶ ἀκαταλήπτου. Διότι, πρὸς τὸ ἀκακρῦρον τοῦ εἰμαρμένου, ὁ παυλιστικὸς πορορισμὸς προσθέτει κατὰ τι ὑποκριτικόν, πλῆθος εἰρωνίας: πῶς λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἦλθε νὰ λυτρώσῃ ἀπαντας, ἀφοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου, πολλοὶ εἰσι προωρισμένοι εἰς τὴν καταδίκην καὶ ἀφοῦ μάλιστα οὗτοι διακρῦρσιν ἀνίκαιοι νὰ ἐπιτύχωσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν διὰ τῆς πίστεως, ἥτις πίστις καὶ αὕτη εἶνε χάρισμα τοῦ Θεοῦ;

Ὁ Πλάτων τέλος ἀγκυκατεῖ ἐρωμένως κατὰ τῶν ἐπιστηρζόντων ὅτι οἱ θεοὶ εἶνε ἀείποτε εὐδίαθετοι νὰ συγχωρῆσιν τοῖς πονηροῖς τὰ ἀνομήματα τῶν. ἀρκεῖ οὗτοι νὰ τοῖς παραζωρῆσιν μέρος τῶν ἀνομημάτων. «Ἐξ ὅλων τῶν βλασφημῶν, λέγει, ὁ ἔχων τοιαύτην περὶ θεῶν γνώμην δέον τὰ θεωρῆσθαι ἑλλόγιος ὁ μᾶλλον ἀνόσιος.» Καὶ πάλιν: «Οἱ μᾶλλον ποιητοὶ τῶν ἀνθρώπων εἶνε οἱ γνωματεῦοντες ὅτι οἱ θεοὶ, ἀποδεχόμενοι τὰς μικρὰς θυσίας καὶ τὰς χαμερπεῖς κολακίας αὐτῶν, συνεταιρίζονται πρὸς αὐτοὺς ἵνα ἀγαπήσωσι τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου, τοὺς ἀπαλλάττουσι δὲ τῶν μεγάλων ποινῶν, ἃς ἐπάγονται τὰ ἀνομήματα τῶν.»

Πόσοι μετὰ τῶν χριστιανῶν ἔχουσι χρεῖαν νὰ μάθωσιν ἐνταῦθα τὸ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους: εἰς τὸν πᾶν διασῶμων λητῶν τῆς Καλχυρίας ἢ τῶν Ἀβρούζων, οἵτινες προσήρχοντο εὐλαβῶς νὰ κλίνωσι γόνυ πρὸ τινος Παναγίας, ὑποσχόμενοι μέρος τῶν λαφύρων, ἂν αὕτη τοῖς ὠδήγῃ ἐνώπιον πλουτίου τινὸς ταξειδιώτου ἵνα τὸν ληττεύσωσι, μέχρις ἐκείνων τῶν τελούντων ἐνεχήμερα, ἵνα ἐπιτύχωσι παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν θάνατον ἐναντίου τινὸς αὐτῶν!

Τοιαύτη ἐν βραχυλογίᾳ ἡ περὶ τοῦ Θεοῦ πλατωνικὴ ἰδέα. Ὁ Θεός, κατὰ τὸν Πλάτων, εἶνε τὸ ὄν, τὸ ἐξόχως ἀγαθόν, δικαίον, ἀγαπῶν ἀπαντα τὰ ποιημκτά του. Εἶνε ὁ ποιητῆς παντὸς ἀγαθοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ αἰτία τοῦ κακοῦ «Ὁρεῖ λοιπὸν, λέγει, οἱ ποιηταὶ νὰ κρῖστωσι πάντοτε τὸν Θεὸν τοιοῦτον, ὅς εἶνε, δηλ. ἀπολύτως ἀγαθόν... Ὁ Θεός δὲν εἶνε ἡ αἰτία παντὸς πράγματος, ἀλλὰ μόνον, τοῦ ἀγαθοῦ. Τὸ κακόν, ἄλλην αἰτίαν ἔχει.» Ὁ Πλάτων λοιπὸν ἐννοεῖ τὸν Θεόν, ὡς τὸ ὑπεράτατον Ἀγαθόν, τὴν ὑπεράτατην Δικαιοσύνην, τὴν ὑπεράτατην Ἀγάπην. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ δοξασίᾳ αὐτοῦ ἀξίζει ἀληθῶς τὸ δοθῆν αὐτῷ ἐπώνυμον τοῦ θεοῦ.

Ὁ Πλάτων πιστεύει εἰς τὴν ἀθάνατον ψυχὴν, ἀποπειρᾶται νὰ τὴν ἀποδείξῃ, νὰ τὴν καταστήσῃ ἐναργῆ, κατὰ δὴλον τὸς πᾶσι. Τὴν ὀρίζει δὲ οὕτως κινουμένην ἀφ' ἑαυτῆς, καθορίζων οὕτως ἐξ ὑπάρχῃ: τὴν ἀπόλυτον ριζικὴν δια-

φορᾶν, τὴν ὑρισταμένην μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς ὕλης. Ἡ ψυχὴ κινεῖται, ἡ δὲ ὕλη ὑποβάλλεται εἰς κίνησιν: ἡ ψυχὴ ἐνέχει τὸ στοιχεῖον τῆς κινήσεως καὶ τῆς δυνάμεως, ἡ δὲ ὕλη λαμβάνει τὴν μὲν καὶ τὴν δέ.

Παρηκτροῦμεν, ἐν παρόδῳ, ὅτι ἡ διάκρισις αὕτη μετὰ τοῦ κινούντος πνεύματος καὶ τῆς κινουμένης ὕλης δὲν ἔχει σήμερον τὴν ἦν εἶχεν ἄλλοτε ἀξίαν. Καθίσταται, τῶνόντι, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πιθανόν, ἵνα μὴ εἴπωμεν βέβαιον, ὅτι ἡ ὕλη διατελεῖ ἐν διηνεκῇ κινήσει. Ἡ φαινομένη ἀκίνησις δὲν ὑφίσταται ἢ διὰ τὸν ὀφθαλμὸν μας, τὸν λιαν παχυλόν, ὅπως διακρίνη τὸ ἐν τῇ ὕλῃ ἀπαύστως διενεργούμενον μορικὸν ἔργον. Δύναται τις ὅμως μολαταῦτα νὰ ἐσχυρισθῇ ἀληθῶς καὶ πάντοτε, ὅτι τὸ πνεῦμα, καθὼ παρὸν ἐν πκντὶ πράγματι καὶ παντὶ τόπῳ, κινεῖ πκνταχού καὶ πάντοτε τὴν ὕλην. (Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΑΙ ΠΡΙΓΚΙΠΟΝΝΗΣΟΙ

ΠΡΩΤΗ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΑΛΚΗ, ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ

Ἦσαν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπεφάσιτα νὰ ἴδω καὶ τὰς Πριγκιποννήσους, διότι ἀρ' ἐνὸς περρινούμενην ὑπὸ τῶν φίλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τῶν διασχίζοντα τὸν ἕκτενθ λιμένα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀτμήρη κηψὲ ἀκάτια, εἴτινα δίκην δελφίνων διασχίζουσιν ἀνὰ ἕκαστον σχεδὸν λεπτόν τῆς ὄρας καὶ ἀπὸ πρωῆς μέχρι νυκτὸς τὰ πρὸ ὕμων νημεοῦντα καὶ κάποτε ἀνεμοτάρασσόμενα ὕδατα τῆς ὄρας ἐκείνης ὠχτήτης ἐπιφανείας, μεταβλίνοντα ἄλλα μὲν εἰς τὰς πριγκιποννήσους, ἄλλα εἰς τὰς διαφόρους ἐξοχὰς καὶ ὄρους τοῦ Βοσπόρου καὶ ἄλλα εἰς τὴν ἐναντί ὕμων ἐκτεινομένην ὄραν ἐκτὴν τῆς Μικρῆς Ἀσίας, τὸ Σκούταρι κτλ. καὶ ἄλλα εἰς τὰς ποικίλας πολυκρήτους ἀποβάθρας τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος, τοῦ λαμπροτάτου καὶ ὠραίου τούτου γλωσσοειδοῦς πορθμοῦ.

Βεβχίως καὶ πρέπει νὰ ἀκολουθήτητε τὴν γενικὴν κίνησιν ἐκάστης πόλεως, τὸ μετακινούμενον πλῆθος ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, διὰ νὰ γνωρίσῃτε καλῶς, ἂν θέλετε, τὸν τόπον, ὃν ἐπισκεπτεσθε. Ἀλλὰ καὶ τὰ θαλαμηγὰ ἐκεῖνα ἐλαφρὰ τροχοφόρα ἀτμήρη σκάφη, ὅσα προστελοῦσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς μεγαλοπόλεως καὶ κοσμουπόλεως ταύτης, αἵτινες πανθομοιογούμενως εἶναι τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν κλειτέρων δεινροφυτῶν, λῶφον, βουνῶν, οὐκίων, κοιλάδων, χερσῶν κτλ.

Τὸν Βόσπορον περιεγράψωμεν ἄλλοτε ἐν τῇ «Φύσει» καὶ ἐξεθεύσωμεν τὴν φυσικὴν καὶ τεχνητὴν αὐτοῦ καλλονὴν, ἐν σχετικῇ λεπτομερείᾳ. Νῦν δὲ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περιγράψωμεν τὰς Πριγκιποννήσους, καθ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ ἴδω αὐτὰς ἐκ τοῦ πλῆθους, μολοντί ἢ περιγραφή τοιοῦτων μερῶν μόνος ὁ χρωστῆρ Μιχαὴλ Ἀγγέλου δύναται ν' ἀπεικονίσῃ πιστῶς καὶ ὀφθαλμῶς διορατικῶς καὶ ἐξησκημένος εἰς παντοίας θέας καὶ ὄψεις καὶ τοπεῖα τῆς ὕψηλίου περιεργασμένου, δύναται ν' ἀποτυπώσῃ ὁμοιούτως! Ἐν τούτοις ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰς δυνάμεις ἡμῶν.

Παρὰ τὴν μεγάλην παλαιὰν ζυλίνην γέφυραν, τὴν συνδέουσαν τὸν Γαλατᾶν μετὰ τῆς Πόλεως, σταθεύουσι τὰ μικρὰ τροχοφόρα σκάφη, εἴτινα καθ' ἑκάστην καὶ εἰς πολλὰς ὄρας τῆς ἡμέρας μετακρῦρουν τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰς Πριγκιποννήσους καὶ τανάπαλιν. Ἦτον ὀγδόη ὄρα καὶ ἡμίσεια τῆς πρωῆς καὶ εἰσῆλθομεν ἐντὸς τοῦ πρώτου διὰ τὰς νήσους ταύτας ἀναχωροῦντος ἀτμοπλοίου. Ὁ κόσμος ἀποτελούμενος ἐξ ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν πάσης ἡλικίας, ἀποχρώσεως, ἐθνικότητος καὶ φύλου συνέρρεεν ἤδη ἀθρόως καὶ μετ' ὀλίγον πάντα τὰ διαμεριμαχτὰ τοῦ πλοίου, ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, ἐπὶ τῶν δίκην ἐξωστῶν καταστρωμάτων καὶ ἐντὸς τῶν ὑπ' αὐτῶν μεγάλων αἰθουσῶν, εἶχον πληρωθῆ μέχρι συνωστισμοῦ. Ἐλάθομεν θέσιν ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μεγάλου ἐξώστου ἐν τῷ μέσῳ Ἐλ-

έξηση ημέραν τινα τὸν ὄγκον τῆς Γῆς. Ὡσαύτως καὶ αἱ πλά-
νῃται εἰσι προωρισμένοι ἢ ἀυξήσουσι τὸ σῶμα τοῦ Ἥλιου,
κτλ. Πάντα δὲ ταῦτα βεβαίως θὰ γίνωσι βαθμιαίως, καὶ
γνοικῶς, τοῦ Ἥλιου γηράσκοντος καὶ ἐξογκουμένου ἐν τῷ
μεταξύ, διὰ τῶν σωμάτων τούτων, ἐπαληθευομένης οὕτω
τῆς παλαιᾶς παροιμίας «Natura non facit saltum» ἥτοι
ἡ φύσις δὲν προβαίνει εἰς τὸ ἔργον τῆς δι' ἀλλοτρίων

Ἐκ τοῦ «Journal du Ciel»

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τρόπος διατηρήσεως τῶν σταφυλῶν

Ἐν Γαλλίᾳ οἱ ἀμπελουργοὶ ἐπενόησαν ἐπικερδῆ τινα
τρόπον, δι' οὗ κατορθοῦσι νὰ διατηρῶσι τὰς σταφυλὰς τῶν
καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐν καλῇ καταστάσει, ὅτε τὸ προϊόν
τοῦτο μεγάλως τιμᾶται.

Πράττουσιν δὲ ὡς ἑξῆς: Ἀντὶ νὰ ἐμβαπτίζωσιν αὐτὰς ἐν
τῇ ἀλυσσίῃ, ὡς τοῦτο εἰς πολλὰ μέρη παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλα-
χοῦ γίνεται, πληροῦσι ἀπειραριθμους φιάλας κατὰ πρῶτον ἐξ
ὕδατος καὶ εἶτα ἐξ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἔπειτα δὲ ἐμβαπτί-
ζουσιν ἐντὸς ἐκάστης τὸν ποδίσκον ἐνὸς ἡμιωρίμου βότρου
καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπισκεπτόμενοι κατὰ διαστήματα
ταύτας, λαμβάνουσιν τοὺς ὀριμάσαντας βαθμηδὸν βότρου
καὶ πωλοῦσιν αὐτοὺς.

Οὕτω δὲ γίνονται ὀρκιστάτοι καὶ εὐγευστότατοι, δύναν-
ται δὲ νὰ διατηρηθῶσι κατ' ὄλον τὸν χειμῶνα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Κ. Μ. Κάϊρον. Ἐνεγράψαμεν φύλλον ὡς γράφετε, ἀπεστειλαμεν
σειρὰν φύλλων καὶ ἀναμένομεν ἐπιστολὴν σας.—Γ.Κ Βάρναρ. Δελ-
τάριον ἐλήφθη. Βιβλίον σὰς ἀπεστάλη. Ἐλαβατε;—Δ. Σ. Μελί-
την. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἐδημοσιεύθη.—Χ. Κ.
Ζινθόζιδερα. Σειραὶ ἐστάλησαν. Φροντίσατε συνεννοηθῆτε μὲ Κων-
σταντινούπολιν. Ἀπαντήσατε.—Π. Δ. Παρισίους. Ὅρισατε κα-
λεῖτερον διεύθυνσίν σας.—Ἐλλ. Ἐθρ. Σόλλορον. Φιλιππούπολιν.
Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Προσεχῶς γράφομεν.—Δ. Α. Πάτρας. Λυπού-
μεθα διὰ παρεξήγησιν καὶ σὰς ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς. Ἐλπί-
ζομεν, ὅτι θέλετε μᾶς δικαιοῦσι.—Α. Γ. Σόφια. Συνδρομὴ σας ὡς
γράφετε, δὲν ἐλήφθη εἰσέτι.—Ν. Ζ. Σμόρνην. Ταχυδρομικῶς ἀ-
παντῶμεν εἰς ἐπιστολὴν σας.—Α. Κ. Ἐνταῦθα. Ἐπιστολὴ σας ἐλή-
φθη. Ἐχει καλῶς. Ἐυχαριστοῦμεν.—Π. Δ. Παρισίους. Ἐπιστολὴ
μετὰ περιεχομένου καὶ 65 φρ. ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. Τόμος
θὰ σὰς ἀποστειλώμεν καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν.—Σ. Κ. Βρεσθῆσιον.
Δευτέρᾳ ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, ἀποσυρθήσεται. Γρά-
φομεν.—Ν. Δ. Κάϊρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φίλος ἐνεγράφη. Ἐυχα-
ριστοῦμεν.—Κ. Μ. Σῆρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀ-
ριθμοῦ λαχείου ἐστάλη ὑμῖν.—Σ. Φ. Γαλάσιον. Ἐπιστολὴ καὶ
ἀπόδειξις ἐλήφθησαν, παραδοθῆσα δικαιούχῳ. Ταχυδρομικῶς γρά-
φομεν.—Τ. Δ. Π. Τοῦρο-Μαγουρέλιον. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ
εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τιμηθεῖσαν ὑπογραφήν μας. Λυπούμεθα
ὅμως διὰ τελευταίαν περικοπὴν καὶ θὰ σὰς γράψωμεν, σχετικῶς.—
Ε. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ καὶ φωτογραφία ἐλήφθη. Ἐχει
καλῶς.

**MAGASIN LOUVRE
ETIENNE MOSTRAS
PHILIPPOLE**

Modes, Robes, Chapeaux, Confections

Ἐργαστάσιον καὶ ὕλικά γυναικείων πύλων. Πάντα τὰ
εἶδη τοῦ σαρμού εἰς εὐθινοτάτας τιμὰς καὶ ἐκτὸς παντὸς
συναγωνισμοῦ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΥΛΩΝ

ANNAΣ Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΡΙΑΣ

τῆς **Α. Μ.** τῆς **Βασιλίσσης** καὶ τῶν **Α. Ρ.** τῶν
πριγκιπισσῶν **Σοφίας** καὶ **Μαρίας**.

Εἶναι τὸ μόνον τέλειον, μεγλοπρεπές, πλουσιώτατον
καὶ ζοιττον ὑπὸ ἐποφιν τέχνης, καλλιθησίσας καὶ καλλι-
λιτεχνίας, κατὰ τῆμα γυναικείων πύλων κορυσίων καὶ παι-
δων, ὡς καὶ γνωστὸν εἰς ἅπαντα τὸν Ἀθηναϊκὸν καὶ ἐπαρ-
χικὸν κόσμον, ὅπερ δύναται νὰ ικανοποιῇ πάσαι τὰς
ἀπαιτήσεις, τῆς νεωτέρας προόδου καὶ τὰς διαθέσεις πάσης
πελατρίας.

ὑποστηρίζομενον δ' ἄλλως τε ὑπὸ τῆς τακτικῆς, εὐγε-
νοῦς καὶ προθύμου πελατείας τῆς **Α. Μ.** τῆς ἡμετέρας Βα-
σιλίσσης, τῶν πριγκιπισσῶν **Σοφίας** καὶ **Μαρίας** καὶ πάσης
τῆς παρ' ἡμῖν ἀριστοκρατικῆς τάξεως, ἔνεκε τῆς ἐκτάτου
φιλοκαλίας καὶ ἀκριθείας τῆς καλλιτέχνης διευθυντρίας
του κυρίας **Ἄννας Γ. Βλαβιανού**, εἶναι ἀνάξιον, νομίζομεν
πάσης συγγάξεως καὶ ὑποστηρίξεως, ἐπαίνων καὶ συγχα-
ρητηρίων ἀπὸ μέρους τοῦ τόπου καὶ τοῦ φιλοπροόδου κοινοῦ.

Τὸ κατὰ τῆμα κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ **Μητροπόλεως** ἀριθ. 4
παρὰ τὴν **Μητρόπολιν** καὶ ἐν τῇ νεοδημητῶ ἐπὶ τούτῳ
οἰκία τις.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΠΙΕΡΩΝΗΣ

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΗΣ

τοῦ **Β. Ναυτικοῦ**, τοῦ **Ἀστεροσκοπείου** καὶ
τῶν **Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων**

Ὁδὸς Ἐρμού, Ἀθήναι

Πωλοῦνται ἄπαντα τὰ εἶδη τῶν ὠρολογίων εἰς συμπε-
ρούσας τιμὰς. Τοποθετοῦνται ἠλεκτρικὰ ὠρολόγια καὶ ἐπι-
διορθοῦνται εἰς τὴν ἐντέλειον χρονόμετρον, ὠρολόγια ἀκρι-
θείας καὶ παντὸς εἴδους ἐκρεμῶν. Ἐργασία λίαν ἐπιμεμε-
λημένη καὶ ἀκριβῆς. Εἶναι καλεῖτερον νὰ πληρῶνῃ τις κατὶ
περισσότερον ἐνταῦθα ἀπὸ ἢ ὀλίγη ἀλλοθὶ καὶ πολλῶν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΘΕΚΛΟΠΟΙ-ΑΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Ι. ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

Ἐν Βόλῳ, ὁδὸς Ἰωλκοῦ 31

Μεγὰλη παρκαταθήκη ὄλων τῶν εἰδῶν καθισμάτων
ἐγχαρῶν κττασκευῆς. Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς
λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

Ἐθνηνία, στερεότης, καλλιτεχνία.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Τόμοι προηγουμένων ἐτῶν τῆς «Φύσεως» ἀπλοὶ καὶ
χρυσόδοτοι πωλοῦνται ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν εἰς τὰς ἀκο-
λόθους τιμὰς.

Ὁλὴ ἡ σειρὰ τῶν 8 τόμων,

Ἀπλῶν ἀντὶ γράφων 90

Χρυσόδοτων ἀντὶ γράφων 120

Ἐκαστος δὲ τόμος κεχωρισμένος τοῦ 1, 2, 3, 4, 5, 6,
7 καὶ 8ου ἔτους :

Ἀπλοῦς ἀντὶ γράφων 12

Χρυσόδοτος ἀντὶ γράφων 15

Ἀποστέλλονται δὲ ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν
παρὶ καταβάλλοντι τὸ τίμημα.